

РЕШЕНИЕ

№ 3096

гр. София, 10.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 03.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1898** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/ вр. с чл.38, ал.8 от ЗЗЛД

Образувано по жалба на Министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-500/ 2021г от 26.01.2023г на Комисията за защита на личните данни с което:

По т.1 се обявява жалба от 28.06.2021г. подадена от Б. С. К. срещу Министъра на вътрешните работи-администратор на лични данни за основателна, за нарушение на чл. 5 § 1 б „в“ от Регламент 2016/679- принципа на свеждане на данните до минимум, за това, че на 20.01.2021г е разкрил на НАП данни на жалбоподателя в обем по-голям от необходимия: качеството му на собственик на МПС в период 2006г до 2012г с писмо рег № 433200-3698 от 15.01.2021г с приложена към него справка от АИС-КАТ за бивша собственост, чрез тяхното предоставяне.

По т.2 на осн. чл.58 пар.2 б. „б“ от Регламент 2016/679 отправя официално предупреждение до администратора на лични данни – Министъра на вътрешните работи за извършено нарушение на чл. 5 § 1 б „в“ от Регламент 2016/679.

Твърди съществено нарушаване административно производствените правила, противоречие с материално правните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Сочи, че КЗЛД не била сезирана с жалба по см на чл. 35 ал.1 от Правилника за дейността ѝ, тъй като Б К. бил подал сигнал с който съобщава за нарушения на Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД, без да са засегнати правата му /чл. 35 ал.2 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/, поради което и оспореното решение било нищожно. Твърди неспазен срок по чл. 38 ал.1 от ЗЗЛД.

Обосновава доводи, че справките от системата АИС-КАТ не позволяват да се задават конкретни периоди на справката, не се касаело за данни за физическа и икономическа идентичност, като предоставените справки не съдържали лични данни, които да не са били вече известни на НАП, тъй като в изпълнение на Инструкцията за взаимодействие, на НАП е предоставена информация за ПС с актуална регистрация и техните собственици, респ. за промени в собствеността. Тоест, НАП разполагал с информацията и не би трябвало да изисква справка. Налице било основание за обработването на личните данни по чл 6 § 1 б „в“ и „д“ от Регламент 2016/679. Следвало да се има предвид доводите изложени в особеното мнение на член от състава на Комисията. Моли да се отмени решението. Претендира юриск. възнаграждане.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни чрез процесуалния си представител в писмено становище оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Претендира юриск. възнаграждане.

Заинтересованата страна Б. С. К. в писмено становище оспорва жалбата и моли да се отхвърли.

СПП не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, С.- ГРАД, като взе предвид представените по делото писмени доказателства и становищата на страните, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по жалба от 28.06.2021г , уточнена със „сигнал“ от 29.10.2021г от Б. С. К. с твърдения за наличие на извършено от страна на жалбоподателя по настоящото дело нарушение на ЗЗЛД изразяващо се в предоставяне на данни какви ППС и МПС са регистрирани на името на лицето за период извън поискания от НАП, а именно от 17.02.2006г до 21.12.2012г.

НАП във връзка с извършвана ревизия е поискал справка от СДВР какви ППС и МПС са регистрирани на името на Б. К. за периода 1.01.2015г -1.06.2020г .

В отговор на искането, СДВР е предоставило два броя справки за настояща и бивша собственост, като в справката бивша собственост е посочено, че Б. К. е бил собственик на лек автомобил рег. № 3249 АН, Ф. голф в период 17.02.2006г до 21.12.2012г. /л. 93/. Именно тази справка, тъй като е извън посочения в искането от НАП период е повод за сезиране КЗЛД.

С оглед изясняване на обстоятелствата по жалбата, на основание чл. 26 от Административнопроцесуалния кодекс е уведомен Министъра на вътрешните работи, който е представил писмено становище.

Въз основа на проведеното административно производство КЗЛД се е произнесла с решение, обективирано в протокол № 45 от заседание, проведено на 7.12.2022 г. на което е разгледала жалбата по същество.

Жалбата на Министъра на вътрешните работи е подадена в срока по чл. 149 от АПК от надлежна страна с правен интерес от обжалване, поради което е допустима.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни. На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на Комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. В съответствие с чл. 11 ал.4 от Правилника за дейността на Комисията и нейната администрация , решението е подписано с особено мнение от член на комисията, който е изложил мотивите си за това към решението. Правилата за кворума и

мнозинството са изложени в чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от ПДКЗЛДНА: заседанията на Комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. Комисията взема решения чрез явно гласуване с мнозинство от три гласа. На проведеното на 7.12.2022 г. заседание на КЗЛД, когато е взето оспореното в настоящото съдебно производство решение, са присъствали председател и трима от членовете на комисията. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган в съответствие с предоставените му правомощия и в предвидената от закона писмена форма, като съдържа всички изискуеми по чл. 59 от АПК реквизити, поради което не е нищожен и е постановен в съответствие с изискванията за форма на административния акт.

Противно на доводите на жалбоподателя, съдът счита, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Действително в първоначалната жалба от 28.06.2021г Б. К. е поискал от КЗЛД становище дали предоставянето на справка извън поискания период представлява нарушение по ЗЗЛД и Регламента 2016/679. С уточняващ документ от 29.10.2021г наименован „сигнал“ Б. К. описва извършеното според него нарушение от СДВР с което са засегнати правата му, изразяващо се в предоставяне данни за период извън поискания. Тоест, твърди нарушени негови права по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД. Като се има предвид, че характера на искането се определя въз основа на изложените фактически обстоятелства и твърдения, а не от заглавието на документа, правилно КЗЛД е счела, че е сезирана с жалба по см на чл. 35 ал.1 от Правилника за дейността си. Двата сезиращи документа съдържат твърдения за нарушени негови права, за предоставени справки засягащи лично него, а не трето лице. Именно в последния случай /ако бяха изложени твърдения за засягане права на трето лице/ би могло да се разсъждава в посока, че е налице „сигнал“ по см на чл. 35 ал.2 от Правилника. Предвид, че с процесната справка са нарушени права на Б. К., то инициращите документи следва да се разгледат като ЖАЛБА срещу администратор лични данни за нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679 и/или Закона за защита на личните данни, а не СИГНАЛ за нарушение на законодателството, който е относим когато не са засегнати правата на лицето.

На следващо място според чл. 38. ал.1 от ЗЗЛД при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни има право да сезира комисията в срок 6 месеца от узнаване на нарушението, но не по-късно от две години от извършването му. В случая справка от СДВР е изискана по повод ревизия № Р-22221220004577 /л. 92 и сл./ Ревизионният доклад № Р 22221220004577 с който е приключила ревизията е връчен на Б. К. на 1.06.2021г по електронен път /л. 95 от делото, удостоверение за извършено връчване по електронен път/. На тази дата същият се е запознал с резултатите от ревизията, със съдържанието на ревизионния доклад, в т.ч. извършените по повод нея справки от СДВР. Следователно от тази дата тече 6 месечния срок по чл. 38 от ЗЗЛД, като жалбата му до КЗЛД е подадена на 28.06.2021г, тоест в рамките на посочения срок, много преди да изтече. Безспорно спазен е и двугодишния срок от извършване на нарушението /справката е от 15.01.2021г/. Неоснователни са доводите за неспазен срок по чл. 38 ал.1 ЗЗЛД, тъй като смисълът на връчването на документ е именно адресатът да се запознае със съдържанието му и направените в него констатации. Щом се е запознал със съдържанието на документа, то несъмнено е узнал и за извършените справки които са фактически основания въз основа на които са направени изводите на ревизиращия

орган.

На страните са връчвани своевременно преписи от депозираните в производството книжа и доказателства и е осигурена възможност да изразят становище.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 17 от 2019 г.) Комисията за защита на личните данни, наричана по-нататък "комисията", е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на този закон.

Съгласно легалното определение на § 1 от ДР, т. 1 и т. 4 от ЗЗЛД, По смисъла на този закон "Лични данни" е понятието по чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679. "Обработване" е понятието по чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Според чл. 4, т. 1. "лични данни" от Регламент (ЕС) 2016/679 означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Т. 2 на чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 гласи, че "обработване" означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, поддръждане или комбинирани, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 са посочени изискванията при събиране и обработване на личните данни: 1. Обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия:

- а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели;
- б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор;
- в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора;
- г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице;
- д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора;
- е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

В § 1, т. 2 от ДР на ЗЗЛД (изм., бр. 17 от 2019 г.) е предвидено, че по смисъла на

този закон "Администратор", с изключение на администратора по глава осма, е понятието по чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679. А съгласно т. 3. от ДР на ЗЗЛД "Обработващ лични данни" е понятието по чл. 4, т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679. Съответно според чл. 4, т. 7 и т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679 "администратор" означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка. "Обработващ лични данни" означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която обработва лични данни от името на администратора.

Както се посочи, разпоредбата на чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 изрично урежда хипотезите, при наличието на които се допуска обработването на лични данни. Обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от изчерпателно изброените в нормата условия. Безспорно в конкретният казус не е налице основанието по чл. 6, § 1, б. "а" от Регламент /ЕС/ 2016/679. Спорът се свежда до това дали Министърът на вътрешните работи като администратор на лични данни е допуснал нарушение при обработването на личните данни на Б. К., като е предоставил на НАП справка съдържаща данни какви ППС и МПС са регистрирани на името на лицето за период извън поискания от НАП, а именно от 17.02.2006г до 21.12.2012г.

Като администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т.7 от Регламента Министърът на вътрешните работи има задължение да обработва личните данни на физическите лица в случаите, когато това е допустимо при наличие на поне една от посочените в чл. 6 предпоставки. Осъществяването от Министъра на вътрешните работи разкриване чрез предаване данни на НАП, попада в хипотезата на обработване на лични данни съгласно легалната му дефиниция в чл. 4, т 2 от Регламент /ЕС/ 2016/679, тоест, жалбоподателят е администратор на лични данни по смисъла на цитираната правна уредба.

В случая приложимо е основанието за законосъобразност на обработването, посочено в чл. 6, § 1, б. "в" от Регламента – "обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора". При предаването на лични данни, следва да се спазват и принципите за обработване на лични данни, прогласени в чл. 5 от Регламента, между които и § 1 б. „в“ личните данни трябва да са подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват / "свеждане на данните до минимум"/; В случая безспорно предоставените данни обхващащи период извън поискания от НАП, а именно 17.02.2006г до 21.12.2012г. не са ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват. Правилно административният орган е квалифицирал извършеното нарушение като такова, извършено в нарушение на чл. 5, § 1, б. "в" от Регламент 2016/679. В конкретният случай, обработването на личните данни, чрез предаването им, относими за период извън поисканата справка, е извършено в нарушение на принципа за "свеждане на данните до минимум", закрепен в чл. 5, § 1, б. "в" от

Регламента , поради което обработването като прекомерно, несъобразено с изискванията на закона за допустим и необходим обем на подлежащите на предаване данни, се явява незаконосъобразно. Искането на НАП е за конкретен период. Няма спор, че са предоставени данни и за период извън поискания, като доводите на жалбоподателя, че системата АИС-КАТ не позволява да се задават конкретни периоди на справка са ирелевантни. Липсата на техническа възможност да се предоставят справки за конкретно поискани периоди не освобождава администратора на лични данни от задълженията му да спазва посочените принципи, като например извърши заличаване на информацията /периода/ в справка, който не е визиран в искането. Също така би могъл да предостави информацията не като разпечатка, а под друга форма с която да предотврати достъпа до непоисканата информация /период/. Несъмнено при така изяснената фактическа обстановка по случая, относно която страните не спорят, е налице допуснато нарушение на принципа за "свеждане на данните до минимум" с предаване информацията на НАП за непоискан период. В случая, задължение на Министъра на вътрешните работи е да бъде запознат и да изпълнява точно и добросъвестно разпоредбите на закона, свързани с предоставянето на информация /справки/ съобразно императивните норми и правилата, установени в областта на защитата на личните данни. Факта на предадена непоискана информация /тоест за период извън релевантния / е достатъчно, за да се приеме наличие на състав на неправомерно обработване на лични данни в хипотезата на обработване в нарушение на принципа за "свеждане на данните до минимум" – чл. 5, § 1, б. "в" от Регламент (ЕС) 2016/679. Както се посочи без значение е , че системата на АИС КАТ не позволява извършване на справки за определен период. Това обстоятелство не влияе на преценката за извършване на нарушението, което е от категорията на формалните. Съществуват други способности и начини, да се спазва изискването на Регламента , да не се наруши принципа на свеждане данните до минимума, като се предостави информацията за точно определения период. Обработването на данните от страна на Министъра на вътрешните работи е допустимо, съгласно чл. 6, § 1, б. "в" от Регламент (ЕС) 2016/679, но надхвърля обема, необходим за осъществяване на целите, за които се обработват, в резултат на което е нарушен принципът, регламентиран в чл. 5, § 1, б. "в" от Регламент (ЕС) 2016/679. Разкриването на данни чрез предаването им посредством процесната справка-бивша собственост е прекомерно, тъй като са разкрити данни за Б.К. в обем по-голям от поискания и необходимия. Предадените данни са в обем надхвърлящ поискания от НАП. С изготвяне и предаване на справка за поискания период, целта на предоставяне на личните данни е била постигната и не е било налице задължение за предаване данни и за непоискан период. Задължението се счита изпълнено с подаване справка за поискания период.

В допълнение, поисканите от НАП данни не са свързани с прилагането на Наредба № I-45 от 24.03.2022г, а са поискани по повод извършване ревизия по

реда на ДОПК. Относно доводите, че изначално НАП разполагала с процесната информация, тъй като в изпълнение на Инструкция за взаимодействие между МВР и НАП, на НАП била предоставена информация за ПС с актуална регистрация и техните собственици, респ. за промени в собствеността, тоест НАП вече разполагало с тези лични данни, то възражения в тази насока при поискване информацията не са въведени. Факта на изискване на справка от СДВР означава, че НАП не е разполагало с тази информация, а причините поради които не съхранява или не разполага с такава информация са ирелевантни за настоящото производство.

По отношение на т.2 от оспореното решение, КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от регламента да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Правомощията по чл. 58, § 2 от регламента, без това по б. "и", имат характер на принудителни административни мерки, чиято цел е да предотвратят, респ. да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното от него поведение в областта на защитата на личните данни. При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната. В конкретният случай съдът намира, че правилно КЗЛД е приела, че в случая е приложима корективната мярка по чл. 58, § 2, б. "б" от Регламент /ЕС/ 2016/679. Предвид изложените в оспореното решение съображения, съдът намира, че изборът на мярка от КЗЛД се явява подходящ и съответен, имащ предупредителен ефект спрямо конкретиката на случая.

С оглед изложеното жалбата като неоснователна следва да се отхвърли. Обжалваното решение е законосъобразно, не са налице основания за да се приеме, че е унищожавемо, още по-малко нищожно.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не се дължат разноски. С оглед изхода от спора и съгласно чл. 143, ал. 3 АПК основателно се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. С оглед фактическата и правна сложност на спора и обема на извършената работа, съдът намира, че на КЗЛД се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определен съобразно предпоставките по чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, която сума МВР следва да бъде осъдено да заплати.

Водим от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-500/ 2021г от 26.01.2023г на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Министъра на вътрешните работи да заплати на Комисия за защита на личните данни разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

съдия: